

משפחת הארנבות

מ.ס.ה. 1920

חדר הילדים של הארנבונים לא היה כלל דומה לזה שלכם. הוא היה חשוך, ללא חלונות או פתחי אוורור. לכל יתר החדרים בבית היו שתי דלתות, אבל לחדר הילדים הייתה רק דלת אחת. החדר היה מרופד בפיסות פרווה רכות, בחציר ובעלים יבשים והיה מאוד נחמד. וכשגברת ארנבת יצאה והשאירה את ילדיה לבד היא שמה להם על השולחן מנורה עם גחלילית שהאירה בפנים, כי יש ילדים שמפחדים מאוד להישאר בחושך ואינני יודע מדוע.

יום אחד גברת ארנבת יצאה לקניות. היא התכוננה לרכוש כמה ראשי לפת וקצת עלי חסה מגינתו של מר מקגרגור והיא ציפתה ליום מוצלח. לילדיה אמרה "התנהגו בשקט ותשחקו יפה, אבל אל תצאו אפילו צעד אחד מהחדר עד שאחזור." "למה?" שאל בוני הקטן שהיה הגדול בין הארנבונים.

"עלולים להיות יצורים שונים בסביבה ואני לא רוצה שתפגשו אותם" אמרה אמא ארנבת.

"למה?" שאל שוב בוני הקטן, אבל גברת ארנבת לא חשבה כלל לענות על השאלה. היא שמעה אותה מאתיים פעם כל יום. היא רק נישקה לילדיה ויצאה.

בוני הקטן הסתובב משועמם בחדר ובעט בשטיח הרצפה. ובסוף אמר לאחריים "לא אשאר בחדר הילדים הישן המטופש הזה!" "למה?" שאלו הארנבונים האחרים. הם למדו לשאול זאת מבוני הקטן. "כי אני חושב שיש דברים מעניינים מחוץ לחדר הזה" אמר "ואני רוצה לדעת עליהם. לכן אלך לראות בעצמי."

הוא יצא מהחדר והלך לאורך מסדרון צר עד שהגיע לדלת הכניסה והציץ החוצה. בוני הקטן היה קטן, גוץ ושמן. הוא לבש מעיל אדום קטן עם כפתורי נחושת, חזיה לבנה וגרביים לבנות. הוא הופתע מאוד ממה שראה מחוץ לדלת. אפשר היה לראות זאת על פניו. הוא ראה יום בהיר מלא אור השמש ושמיים כחולים, גבעה תלולה וירוקה, ובמרחק נראו גם עצי ערבה מעל בריכת מים.

בוני הקטן סיבב את עיניו השחורות הנה
והנה, והתפלא, התפלא והתפלא. ופתאום
הרגיש במשהו שמביט עליו מאחורי אבן.
המשהו הזה היה מר סמור. בוני הקטן לא
אהב את מבטו של מר סמור. הוא נראה רעב,
ערום וזומם, לגמרי שונה מזה של גברת
ארנבת, אליו היה רגיל.

אבל בוני הקטן למד נימוסים (עד כמה שהצליחה
בזאת גברת ארנבת) וכדי להיות נימוסי אמר "בוקר
טוב" ליצור הזר. מר סמור כבר הספיק להתקרב אליו
מאוד, למרות שבוני הקטן, שהשמש סנוורה אותו,
לא הרגיש בכך.

אך באותו הרגע משהו אחר התעופף ביניהם תוך
משק כנפיים. המישהו אחר הזה הייתה גברת זרזיר
שחיה בעץ במרום הגבעה.

מר סמור נרתע ברח מיד. אפשר היה לחשוב
שנעלב פתאום.

"ילד טיפש!" קראה גברת זרזיר "לא אמרו לך
לא לדבר עם זרים? לך מהר הביתה. אינך יודע
כלל לאיזה סכנות אתה נחשף!" היא עפה
חזרה ולפני כן קראה שוב "לך מיד הביתה."

אבל בוני הקטן היה צעיר וטיפשון (יש כאלה פה ושם) והוא החליט להמשיך בטיול. הוא צעד על רגליו בעלות גרביים לבנות, החזיק את ראשו גבוה כמה שרק יכול (כי, כפי שאמרתי כבר, אור השמש סנוור אותו אחרי חדר הילדים החשוך) והתחיל לטפס על הגבעה מלאת דשא. הגבעה הייתה יפה מאוד. היו שם סביונים צהובים עם סיגליות הפורחות נמוך. השיחים היו בשביל ארנבון קטן כמו עצי יער גדולים. ריח דבש הורגש באוויר ושני זמרים, מר דבור עץ ומר שחרור התחרו בשירה.

בכל מקום היו מראות יפים וקולות מעניינים.
"וואוו!" אמר בוני הקטן "זה שונה לגמרי מחדר
הילדים. לא תיארתי לעצמי שיש מקום כזה. זה
כנראה העולם הרחב, שאמא תמיד סיפרה עליו."
הוא ראה דבר גדול ועגול מוטמן נמוך בין עלי
שיחים וזחל כדי להציץ שם. זה היה קן של גברת
שחרור עם ארבע ביצים ירוקות-אפורות, יפות
מאוד, בפנים.
"נכון שהן נהדרות?" אמרה גברת שחרור שניגשה
אליו.
"האם ניתן לאכול אותן?" שאל בוני הקטן.

"לאכול?" זעקה גברת שחרור "איפה חינכו אתך
ילד? מביצים אלו יבקעו ציפורים קטנות, כמובן."
"באמת?" אמר בוני הקטן מופתע.
"אבל מוטב שתחזור הביתה" אמרה גברת שחרור
בנימה אמהית "אינך צריך להסתובב כך לבדך."
"למה?" שאל בוני הקטן והלך בלי לצפות
לתשובה.

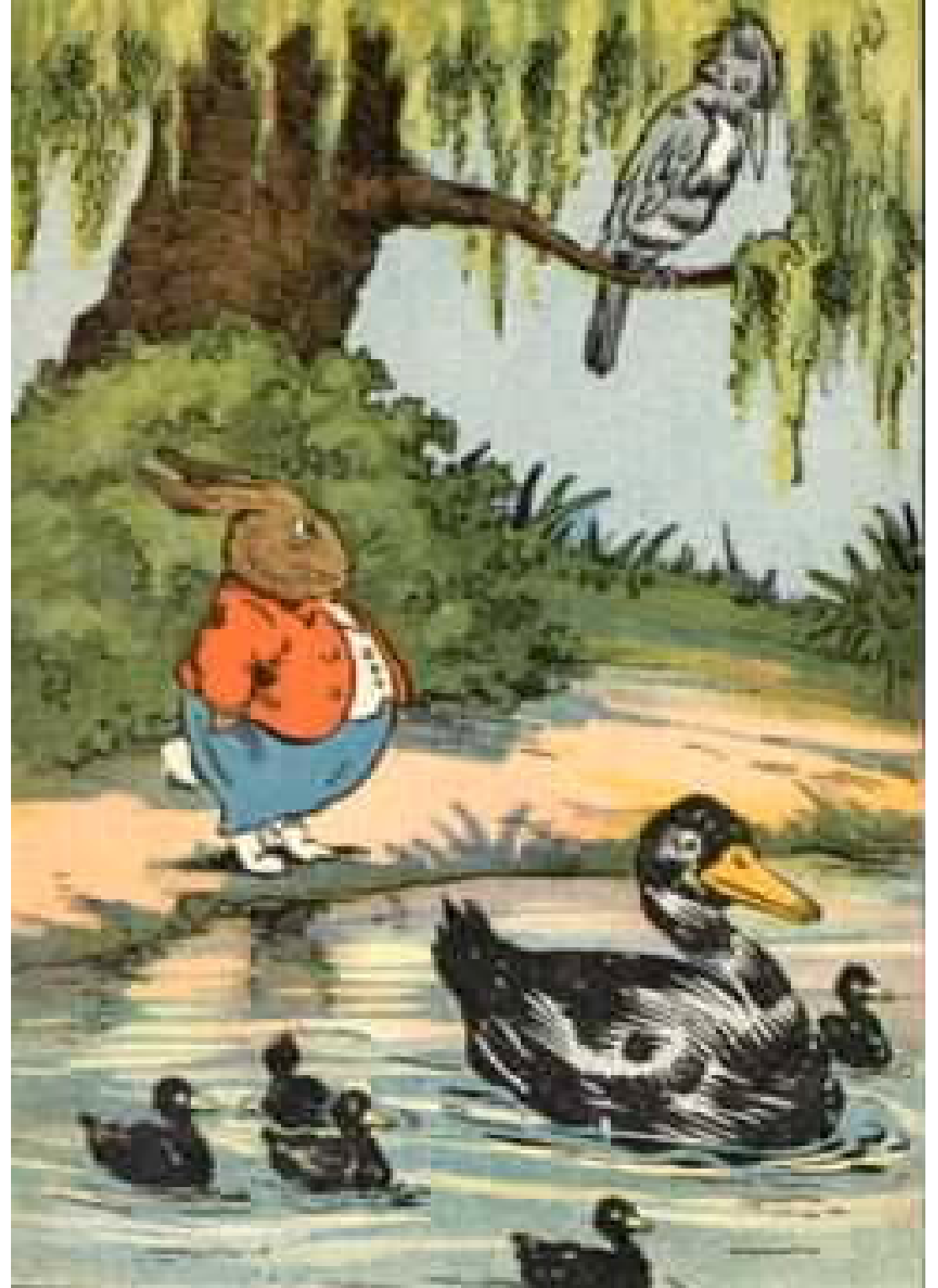
בוני הקטן נהנה מאוד מהטיול. הוא הלך הלאה והלאה, למעלה ולמטה, עד שהגיע לבריכה קטנה שבצל עצי הערבה. מאחר שעוד לא ראה מים אף פעם נעצר והביט. מר ברווז עם ברווזונים שחורים קטנים שחו במים הנה והנה. הם שיחקו, צללו תחת המים ושיחקו במשחקים שונים.

"איך אתם קוראים למקום המבריק הזה?" שאל
בוני הקטן.
"קווק!" ענה מר ברווז בקול צרוד "אני קורא לו -
זה לא מקום בשבילך! לך הביתה! אני יודע מי
אתה, אחד הארנבונים. אני אספר זאת לאמך,
אספר בטוח!"

"הרי זה כלל לא עניין שלו, נכון?" אמר בוני
הקטן למר שלדג, שישב על ענף הערבה.
"אם יש משהו שמרגיז אותי באמת" אמר מר
שלדג "אלה הם הארנבונים שבאים ושואלים
שאלות כשאני דג."
הוא בדיוק שם עין על דג גדול במים "שש.. אל
תדבר."
"למה?" שאל בוני הקטן.

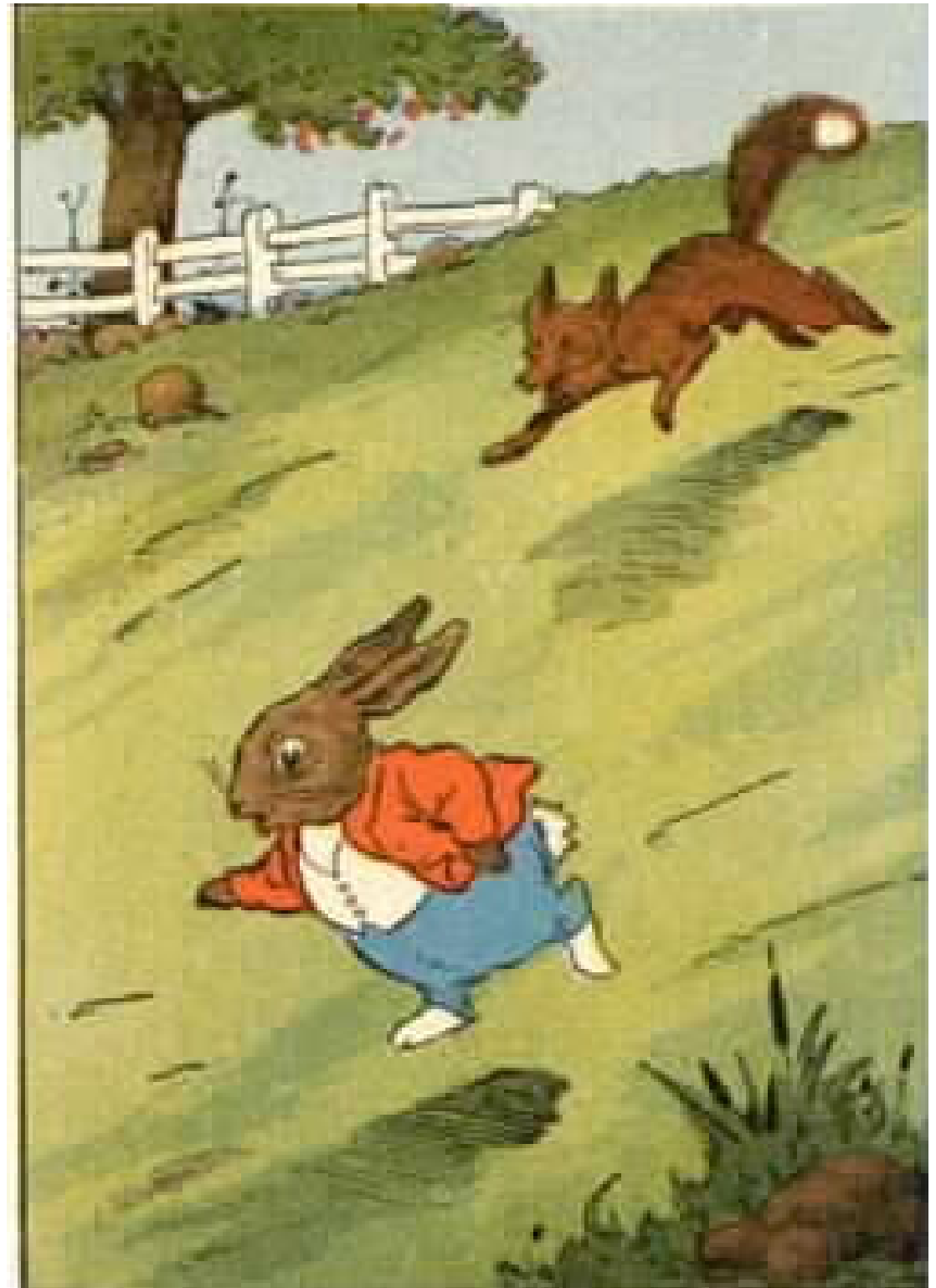

"תביט אחורה" צעק פתאום מר ברווז בזעקה
כזו שבוני הקטן באמת עשה הפעם מה שאמרו
לו, בלי לשאול יותר.
ומה ראה מאחוריו? את השועל האדום הזקן,
שהסתתר מאחורי שיח וכבר התכוון לקפוץ
עליו!
בוני הקטן עוד אף פעם לא ראה את השועל
הזקן, אבל שמע סיפורים עליו, בדיוק כמו
שאתם שמעתם על מפלצות וענקים.
גברת ארנבת סיפרה לילדיה על השועל האדום
הזקן ובוני הקטן, יחד עם אחיו ואחיותיו תמיד
התכרבלו רועדים, ופרוותם צמרה. והם ידעו
איך נראה השועל האדום הזקן, כי גברת
ארנבת תיארה אותו במדויק.

לכן, כשבוני הקטן ראה את החרטום החד, פרווה
אדומה וזנב עבות ידע מיד שזה היצור היחיד
בעולם, אותו הוא לא רוצה לפגוש.

וואוו! כמה שרץ בוני הקטן. קשה היה לתאר
שרגליו הקטנות יוכלו לשאת אותו מהר כל כך,
אך הגרביים הלבנות מיהרו ללא חרף.
אלא שהשועל האדום הזקן רץ מהר יותר. ובוני
הקטן תעה בדרך מרוב פחד. הוא גם לא זכר את
הדרך, אבל רץ ורץ. הוא ידע בערך איפה דלת
הבית שלו אבל מעד ונחבט כל הזמן, והשועל
האדום הזקן כמעט כבר השיג אותו ופתח כבר
את לועו כדי לתפוס אותו.

אלא שאז הופיעה פיית אור השמש וצל היער,
שחיה במקומות אלה. היא באה כאילו משומקום,
תפסה את בוני הקטן וזרקה אותו לדלת הכניסה
של ביתה של גברת ארנבת.
הדלת של הבית הייתה קטנה מדי כדי לתת לשועל
האדום הזקן להיכנס. לכן השועל האדום הזקן נסוג
ובין השיחים מלמל "יותר מזל בפעם הבאה."

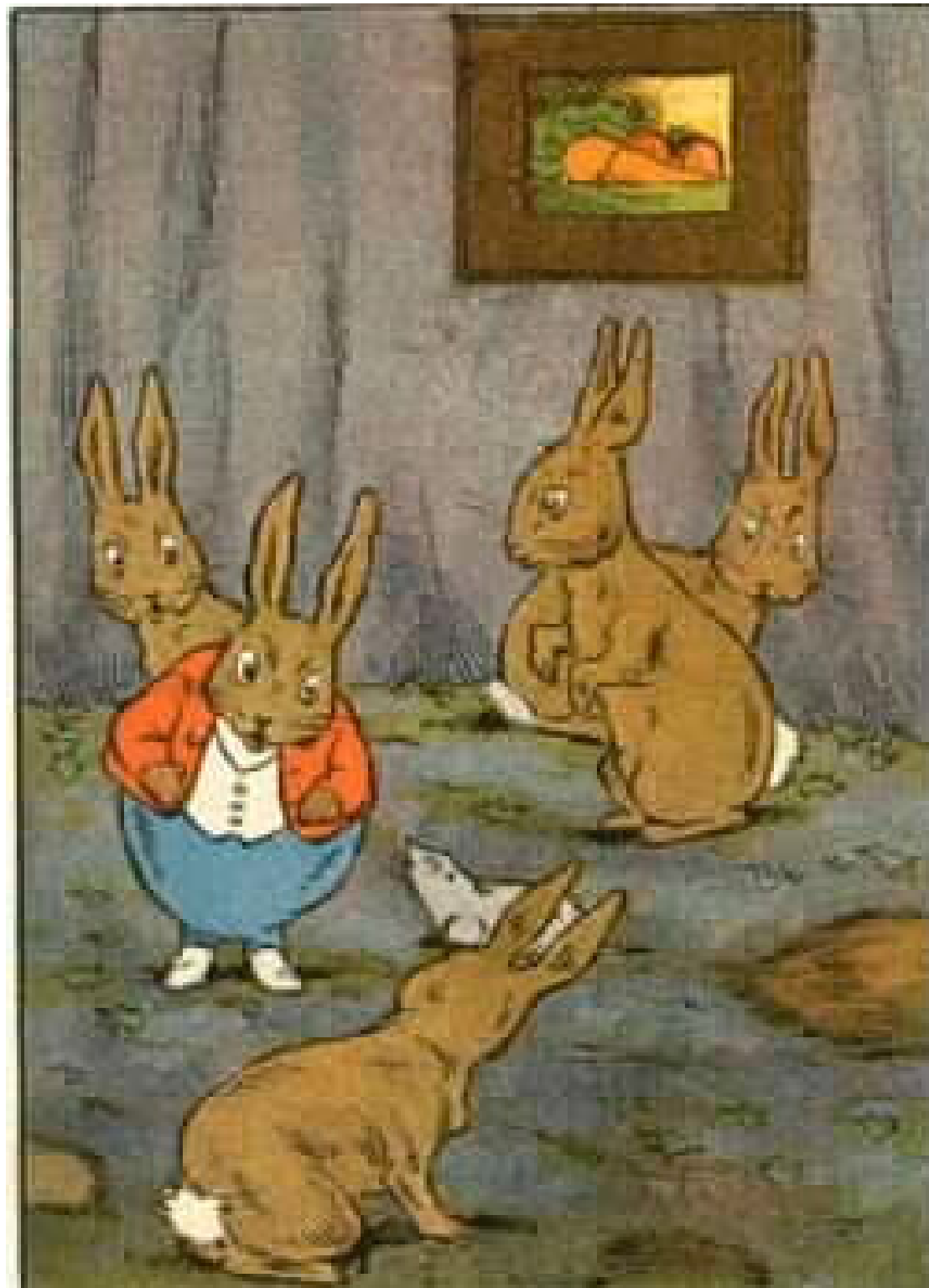
פיית אור השמש וצל היער הכניסה את בוני הקטן לחדר הילדים, העמידה אותו בפינה ונזפה בו קשות. האחרים הקשיבו עם עיניים ופיות פעורות.

"השועל האדום הזקן היה עכשיו אוכל אתך לארוחת הצהריים" אמרה הפייה "ורק אתה בעצמך היית אשם בכך. באתי בדיוק בזמן כדי להציל אתך. אבל יש לי דברים אחרים לעשות ואינני יכולה לשמור על ארנבונים קטנים שמסתובבים לבדם איפה שלא צריך. בעתיד אתה צריך להתנהג יותר יפה. תבטיח!"
"אני מבטיח" אמר בוני הקטן בהכנעה.
הפייה נישקה לו וחזרה לביתה.

הארנבונים האחרים סובבו את בוני הקטן
ושאלו שאלות והוא הרגיש את עצמו כמו גיבור,
שעבר הרפתקאות נפלאות. הוא התאושש כבר
מהפחד כשנשמע רעש של גירוד ושפשוף ליד
הדלת.

זה היה הדוד חולד שתמיד בא מלא רוגז וכעס.
לכן הארנבונים התייחסו אליו מאוד בנימוס, כדי
לא להרגיזו. אך הפעם זה נשמע אחרת.
הוא נכנס לחדר הילדים ודיבר בלחש "משהו
איום מתרחש" אמר בהתרגשות.
"למה?" שאל בוני הקטן.

"הפסיק עם שטויות, ילד" נהם הדוד חולד
"אלה האויבים הגרוועים ביותר שלכם
שמתכננים לפגוע בכם. זה השודד הלבן הזה
סמור והשועל האדום הזקן" אמר דוד חולד
שחשב כי צבע פרווה של כל החיות צריך להיות
אפור כמו שלו.
"האם הדלת האחורית נעולה?" שאל בוני
הקטן שהתחיל לרעוד שוב מפחד.
"אני חסמתי אותה כרגע" אמר דוד חולד.
"אז הם לא יוכלו להיכנס. הדלת הראשית צרה
מדי בשבילים. כך אמרה אמא."

"שמעו" אמר דוד חולד ששפמו נעמד זקוף
מרוב התרגשות "השועל הריח את החדר
שלכם והוא מנסה לגשת מלמעלה. הוא רוצה
לחפור אל החדר הזה בזמן שהסמור יעמוד על
המשמר בדלת, כך שלא תוכלו לברוח משם.
שמעתי איך הם נדברו לעשות זאת." "אז מה
נעשו עכשיו?"

בוני הקטן ויתר הארנבונים נפלו לזרועות אחד
של השני והתחילו לבכות "אני רוצה אמא". היא
אמנם לא יכלה לעזור להם בהרבה, אבל זאת,
כמובן המחשבה הראשונה במקרה של סכנה.

"אני אעזור לכם עכשיו" אמר דוד חולד "אבל
עשו בדיוק כפי שאומר לכם, אל תדברו ועל
תתבלבלו ואוכל עוד להציל אתכם."
כבר חתיכות אדמה התחילו לפול מהתקרה
וצחוקו של הסמור נשמע בפתח הבית.
"מהר" לחש דוד חולד. כל הארנבונים הסתדרו
אחריו והוא הוביל אותם דרך תעלות ומנהרות
מוזרות עד שהתרחקו לגמרי מחדר הילדים.

כי למעשה ביתם של הארנבים היה עשוי מבוך
תעלות מפותלות, שנראה כי אין להן סוף.
גברת ארנבת דאגה מראש
והכינה אותם כי ידעה שמעברים כאלה יכולים
להיות מועילים פעם.

בוני הקטן והאחים והאחיות שלו הלכו דרך
המעברים החשוכים זמן רב. נראה להם
שעוברות שנים. ואז נדחפו דרך פתח תחת
שיח ומצאו את עצמם - ליד הבריכה הקטנה.
הם היו מופתעים מאוד, כי עד כה אף אחד
מהם, מלבד בוני הקטן כמובן, עוד לא היה
בחוץ ולא ידע כלום על העולם שמחוץ לחדר
הילדים שלהם

הם הופתעו מאוד כשראו את המים, השמיים
והשמש, כששמעו את הקולות שעשו מר ברווז,
גברת שחרור והדבור העץ.

אבל מעל הכל הופתעו לראות לפנייהם לא
אחרת אלא את אמם, גברת ארנבת בעצמה.
כן, זאת הייתה הארנבת. היא חזרה עכשיו
מגנו של מר מקגרגור עם ראש לפת והרבי עלי
חסה, והייתה מאושרת כשהבינה איך דוד חולד
הציל את ילדיה. היא אפילו כיבדה אותו בעלי
חסה וחתיכת לפת כדי להראות לו את תודתה,
אך הוא סירב, ואמר שהם גורמי לו כאב בטן.

וגברת ארנבת התחילה לחפש לה בית חדש
ואמנם מצאה בית עזוב על שפת הבריכה. שם
הם נכנסו ואכלו את ארוחתם. אחרי כל
ההרפתקאות כל מה שאכלו טעם להם מאוד
ובמיוחד נהנה בוני הקטן, שרגליו כאבו אותו
כבר אחרי מאמצי היום.
"אני מרגיש חלש מאוד" הוא אמר לאמו "אך
למזלי יש לי עוד תיאבון. תני לי עוד עלה חסה,
בבקשה."

דוד חולד חזר לביתם של הארנבות כדי לראות
מה קורה שם. השועל האדום הזקן והסמור
הלבן התאכזבו מאוד. הם עבדו קשה עד
שהצליחו לחדור לחדר הילדים ולא מצאו שם
כלום. רק שטיח פרווה ושולחן פטרייה עם
מנורת גחלילית עליו. ואת הרהוט הרי אי אפשר
לאכול. אפילו לשועל רעב לא יטעם הדבר. הו!
כמה הוא כעס השועל וגם הסמור שגם נשאר
רעב.

על הגבעה הירוקה רקדה פיית אור השמש וצל
היער וצחקה מהם ודוד חולד מלמל משהו
מתוך מנהרות שלו עמוק באדמה.
וכך שני השודדים חזרו מרוגזים, כל אחד
לביתו.
אבל בוני הקטן עכשיו מתנהג יפה ולא מתרחק
מביתו. הוא חושב שכך טוב יותר, עד שיתבגר.
וגם הנימוסים שלו טובים יותר.

אם תזדמנו פעם ליד הבריכה הזו בליל ירח,
כשמר וגברת שחרור והאפרוחים שלהם ישנים,
וכך גם מר ברווז ומר שלדג, תוכלו אולי לראות
את כל משפחת הארנבות מקבלת שעורי
ריקוד. זו פיית אור השמש וצל היער מלמדת
אותם. הם כמובן לא יצליחו אף פעם לרקוד
בחינניות כמוה, כי הם שמנים וגוצים מדי.
ובכל זאת כדאי לראות. ואם תשגיחו ביניהם
באחד, קצת גדול וזריז יותר, ושומר מדי פעם
"למה?" תדעו שזה בוני הקטן, עכשיו כבר
גדול.

